

DOPIŠ PRO TEBE

ZLOČIN, O KTERÉM BY SE BYL NIKDO NEDOVĚDĚL

18/76

Konečně nadešel okamžik, abych se ujal práce. Vytáhl jsem jemně jednu nožičku dítěte a hmátl po druhé. Nenaahmatal jsem ji. Sestra stlačovala lehce břišní krajinu rodičky a náhle jsem zděšeně zjistil, že druhé nožičce chybí stehenní kost – divná vada, s kterou jsem se dosud nesetkal.

Vzpomněl jsem si na úzkostlivá slova budoucí matky: » Pane doktore, kdyby nebylo to dítě normální, ať se ... raději ... ať není ...« Zároveň jsem viděl smutnou tvář dívky, která sedí osaměle mimo hrající si děvčata, viděl jsem zoufalství rodičů – matka byla nervově slabá – jak se ozebračí, aby dítě zbavili jeho vady ... Kdybych trochu zaváhal, zmeškal několik minut, nikdy by nikdo netušil, že dítě se mohlo narodit živé. Vždyť to byl velmi těžký porod. Po čase budou mít rodiče jiné, zdravé dítě. » Nepřipravuj jim tak těžké utrpení, « prosil mě úpěnlivě vnitřní hlas, » nedopusť, aby tento ubohý mrzáček vdechl vzduch tohoto světa. Nebuď tak proklatě pošetilý ...! «

Kývl jsem na sestru, aby mi podala sterilizovaný ručník, kterým jsem měl ovinout tělíčko novorozenátka, aby nevdechlo příliš

rychle chladný vzduch venku. V tomto případě měl ručník zastřít sestřám tragedii. Tři z rozhodujících osmi minut uplynuly. Riskoval jsem, že poprvé v mé práci sestry uvidí, jak jsem selhal.

Najednou vyklouzla narůžovělá zdravá nožička zpod ručníku a přitiskla se pevně k mé ruce, ruce, již byla svěřena bezpečnost a osud matky i dítěte. Cítil jsem křečovitý pohyb tělíčka, první náznak procitajícího života, jeho síly a vůle.

Nemohl jsem uskutečnit své rozhodnutí. Bylo příliš těžké zabíjet vědomě nový život, byť zmrzačený. Rychle jsem pomohl holčičce na svět.

Splnilo se, co jsem očekával. Zdrčená matka se řadu měsíců léčila z nervového otřesu. Viděl jsem ji ještě dvakrát, byla pouhým stínem. Pak se rodina odstěhovala. A já zůstal sám se svými pochybnostmi a výčitkami.

Po mnoha letech jsem se náhodou dostal na návštěvu do jiné nemocnice, kde se právě konala besídka. Po slavnostních řečech přišel na řadu umělecký program. Sbor sester zazpíval několik písní, jeden chirurg zahrál na klavír a internista ho doprovázel na housle a konečně zahrály při doprovodu varhan na harfu, cello a housle tři roztomilé hudebnice. Znal jsem takové amatérské slavnosti a trochu jsem se nudil. Když jsem však zaslechl tóny harfy, zmocnilo se mě okouzlení. Dívka vkládala do hry všechno cit a vroucnost. Štíhlé prsty se jen mihaly po strunách a krásný obličej, vroubený hustými kaštanovými vlasy hleděl jakoby do jiného světa.

Po pořadu jsem blahopřál vrchní sestře k úspěchu. Náhle ke mně přes celý sál spěchala neznámá žena s rozpraženou náručí.

» Jistě jste ji viděl, pane doktore! « volala vzrušeně, » jistě jste poznal děťátko, kterému jste kdysi pomáhal na svět. Hrála na harfu. Viděla jsem, s jakým obdivem ji sledujete. «

Tvářil jsem se asi rozpačitě, protože skoro netrpělivě naléhala: » Copak si nevzpomínáte na tu malou holčičku, která se před sedmnácti lety narodila jen s jednou zdravou nohou? Snažili jsme se jí pomoci – nyní má celou nohu umělou. Může normálně chodit, plovat, a snad by si mohla i zatančit. Místo nohou se naučila skvěle ovládat ruce. Profesoři říkají, že může být jednou

nejlepší harfenistkou na světě! Je našim celým životem – jiné děti nemáme – a i ona je šťastná. Zde ... zde přichází! «

Mezitím k nám došla dívka se zářícíma očima.

» To je tvůj první lékař, Helenko, náš lékař ... On tě přinesl ke mně. «

Nemohl jsem odolat, abych dívku neobjal. Ohromná tíže, která na mně spočívala tolik let, náhle spadla. Děsivé chvíle, kdy jsem se rozhodoval zavraždit mladý život, svěřený mým rukám, zmizely.

» Helenko, dítě moje, zahrajte mi – jen pro mne – píseň Tichá noc, svatá noc, « prosil jsem skoro pokorně.

Ochotně poslechla. Matka usedla vedle mne a držela mě za ruku. Snad vytušila, co jsem prožíval.

Když utichly poslední záchvěvy strun, našel jsem svou odpověď a svou úlevu, na kterou jsem tak dlouho čekal.

(Podle F. Loomise: Ženský lékař vzpomíná)

ZÁPISKY NENAROZENÉHO DĚVČÁTKA.

5. října. – Dnes jsem začala žít. Tatínek a maminka o mně ještě nevědí. Jsem menší než špendlíková hlavička a přece jsem už samostatná bytost. Už mám určené všechny tělesné i duševní znaky. Oči budu mít po tatínkovi, světlé vlasy po mamince. A budu děvčátkem.

19. října. – Vznikají mé první krevní a mozkové buňky a první žíly. Poněvadž mé orgány nejsou ještě úplně hotové, musí mě maminka podporovat svou krví při výměně látek a krevního oběhu. Až se narodím, budu nějaký čas potřebovat její mléko.

23. října. – Už se mi otevírají ústa. Za rok se budu smát, až mě budou rodiče uspávat v postýlce. Už vím, jaké bude moje první slovíčko: MAMA. – Domněnka, že vlastně nejsem samostatný člověk, nýbrž jen část těla své maminky, je směšná! Vždyť mám jinou krevní skupinu než ona!

25. října. – Dnes se mi rozbušilo srdíčko. Teď bude pracovat neustále, nikdy si neodpočine. Až po mnoha letech se unaví a zastaví

se, pak zemřu. Ale teď nejsem na konci, nýbrž na začátku života. To je velký zázrak!

2. listopadu. – Na rukách mi začínají růst prstíky. Jak jsou maličké. A přece budou jednou podivuhodně obratné, budou hladit pejska, házet míčem, trhat květiny, hladit jinou ruku. Mé prstíky! Snad budou později hrát na housle nebo malovat!

20. listopadu. – Dnes se maminka u lékaře dověděla, že mě nosí pod srdcem. Jsi šťastná, maminko, že? Ještě nějakou dobu, a už budu ležet v tvém náručí.

25. listopadu. – Teď vím určitě, že jsem děvčátko. Jistě už rodiče přemýšlejí o tom, jaké mi dají jméno. Kéž bych se to také dověděla!

28. listopadu. – Všechny mé orgány jsou už hotové. Už jsem také hodně povyrostla.

10. prosince. – Mám úplně hotový obličej. Budu podobná mamince. Dostanu vlasy a obočí. Jakou bude mít maminka radost ze své světlolase dcerušky!

23. prosince. – Teď skoro vidím, jenže kolem mne je tma. Ale až otevřu oči, budu vidět světlo, květiny, děti, moře, hory nebo dokonce duhu. Nejraději se budu dívat na maminku. Bude to trvat ještě šest měsíců ...

24. prosince. – Už slyším tlukot tvého srdce, maminko. Jestlipak slyšíš i ty moje tichounké tukání? Srdíčko mi tlučí pravidelně, budeš mít zdravou dcerušku. Víím, že některé děti přicházejí na svět těžce, ale lékaři pomáhají maminkám i dětem. Víím také, že jsou dokonce maminky, které své děti vůbec nechtějí! Ale já se nemohu dočkat, abych už ležela v tvé náručí, hladila tvou tvář, dívala se do tvých očí. Že se také na mne těšíš, maminko? Že po mně také toužíš?

28. prosince. – Maminko, proč jsi mě dala připravit o život? Vždyt nám bylo spolu tak dobře. – Dnes mě má maminka zabila.

Dr. Schaetzinger

Své dotazy a připomínky pište na adresu:

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8004 Zürich